

כמו רובי המליציות

כמו רובי המליציות, הענפים מורידים את עליהם בזמן השלכת. את אותם עלים (שחלקם צהבים) הם מורידים, ומשאירים את העץ חשוף וריק מיפיו. העלים נופלים עליה מהעצים כדי להזכיר לה את המליצות שהתאדו מלשונך בידי אותן מליציות תרבותיות. המליציות הפכו את לשונך לצהבה.

העצים חוששים לאבד את כחם בסתו, לכן, הם מורידים את העלים. את אותם עלים (שחלקם אדמים) העצים מורידים, וכך משאירים אותם יתומים לעולמים. העלים נופלים עליה כמו סופה שמאימת עליה, שמטיחה את האשמה בגופך. הרי ראשך רואה את תמונת משה ושרה נעלמת פיקסל אחר פיקסל והופכת פיקסל אחר פיקסל לאשה עם שמלה אדמה. הרי ראשך הוריד את קולות הפסוקים (כתם שחר בלבני השארת), והפכסם לזנות זולה, שגוזלת ממך את הדרך חזרה.

העצים יצמיחו עלים חדשים באביב, ואתה (גם אחרי שהעלים יפסיקו לפל) תשאיר בשלכת שלך, בחורף הקר והגורא ובממות-מות של המוסר על פני האדמה. וממך אני (ההוא שקראת לו אדוני) לא אחכה לשום מליצה.

הדרך מירושלים לתל אביב

רובה הציד

חולפים חולפים עצים עצים רבים רבים מול החלון. מכסים מכסים הם את ההרים ההרים ומביטים מביטים בחלון. קרון רעוע רעוע מצד לצד מנוע מנוע עובר עובר לעבר לעבר המשבר המשבר. חלונות חלונות גבעות גבעות אבנים אבנים פסים פסים ביחד עוברים עוברים. (ביחד עם הרוח)

הרובה מחזיק אותו כגבר. רובה הציד שלו הוא רובה שצד אנשים תמימים כמוך – ישכנים רכים. בכל לילה הוא צד, ועכשו הגיע תורך להיות הקרבן – התור של הצבי התמים. הוא רומס את היער הירוק – יער סבוך עם הרבה עצים, שצומח על הבטון של הכבישים. הוא רומס את העצים, ואז הוא מגיע אליה. הוא מכניס את ידו למכנס ומגלגל את הכדורים של הרובה אחד אחרי השני –

העצים מזהירים חובקים וטורפים את הצל בחלון אשר מולם האדם היחיד בקרון הנוסע, הנוסע לעבר הלא קדושה לאט לאט פס אחר פס בנסיון הלא פשוט לא לרדת מהפסים.

גבעות השכינה השכינה מוסרות לאט לאט את מקומן למגדלי הטמאה הטמאה – כמו שהקרון על האבנים נוסע טפה אחר טפה, ומפורר אותן לאבק של הלא היסטוריה, הלא קדושה.

רוסלן לויז, בן 18, תלמיד התיכון למדעים ולאמנויות בירושלים, מתגורר בקריית מוצקין.